

Побрались ми. Батько мій каже: «Ходіть
До мене!» Ба, чую я вісти,
Що в Крехові він третій раз оженився
І хоче на ґрунті осісти.

Смішна була річ: се для мене старий
Почав був шукати селянки,
Аж на тобі! Чисто старий одурів
Та й бух, сам опутався тамки.

Я з батьком відмаленьку вкупі не жив.
Міркую: се що він щедриться?
Та швидко піймив я, що він лиш бажав
Із нашої праці розжитися.

Прийшли ми до Крехова. Зараз я три
Корови купив, сіножаті
Наняв — загадали ми, бач, молоком
Із батьком наспіл торгувати.

Орудєе батько мій тим молоком,
Я знов баришництвом занявся,
І добре пішло нам. Та швидко весь крам
Дотла із-за баб і розпався.

Моя розумніша і старша була
Від мачухи, та знов уперта,
Горда. І пішла проміж ними війна
Щоденна, невпинна, зажерта.

Жінки, бач, все дома, їх діло хатне,
То їх і найменша дурниця
Дразнить і доводить до лютості гнеть,
Та й ну же свариться, ганьбиться.

Прийдемо, бувало, з торгу, а вони
Кричать, і цокочуть, і плачуть.
Содома! Лиш плюнеш і з хати біжиш,
Най їх твої очі не бачать.

Та далі не зміг я терпіти: мов міль,
Гризе мене жінка: «Ой пробі,
Не можу тут жить! Забираймося геть!
Там в мене є стрик в Любачові.

Там паші багато, там можна держать
Худобу, там добрії люде,
Там тані хаті, і там тана земля,
Побачиш, там добре нам буде!»